

UROCZYSTOŚĆ
NADANIA TYTUŁU
DOKTORA
HONORIS CAUSA
UNIWERSYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO



ADAMOWI DYCZKOWSKIEMU

DHC

7 CZERWCA 2011

UROCZYSTOŚĆ
NADANIA TYTUŁU
DOKTORA
HONORIS CAUSA
UNIwersytetu ZIELONOGÓRSKIEGO

ADAMOWI
DYCZKOWSKIEMU

DHC

7 CZERWCA 2011 R.



CzO
Kyd. UZ

P 46172

MATERIAŁ FOTOGRAFICZNY

Kazimierz Adamczewski

OPRACOWANIE GRAFICZNE

Anna Strzyżewska

Wydano za zgodą Rektora Uniwersytetu Zielonogorskiego

© Copyright by Uniwersytet Zielonogorski
Zielona Góra 2011

OFICYNĄ WYDAWNICZĄ UNIWERSYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO
65-246 Zielona Góra, ul. Podgórna 50, tel./faks (68) 328 78 64
www.ow.uz.zgora.pl, e-mail: sekretariatow@adm.uz.zgora.pl
Druk: Zakład Poligraficzny UZ

Spis treści

- PROGRAM UROCZYŚTOŚCI 4
- SŁOWO WSTĘPNE
JM Rektor: Prof. dr hab. Czesław Osękowski 5
- WNIOSEK O NADANIE TYTUŁU DOKTORA HONORIS CAUSA
Prof. dr hab. Wojciech Strzyżewski –
Dziekan Wydziału Humanistycznego 7
- LAUDACJA
Promotor: Prof. dr hab. Czesław Osękowski 9
- MIANOWANIE
Prof. dr hab. Wojciech Strzyżewski 13
- DYPLOM 15
- WYKŁAD HONOROWEGO DOKTORA
Ks. bp dr Adam Dyczkowski
Wkład Kościoła w konstituowanie się województwa lubuskiego 17
- OPINIE RECENZENTÓW
 - o Ks. prof. dr hab. Józef Swastek – Papieski Wydział Teologiczny
we Wrocławiu 21
 - o Ks. prof. dr hab. Stanisław Zięba – Katolicki Uniwersytet Lubelski
Jana Pawła II w Lublinie 29
- UCHWAŁA SENATU UNIwersytetu ZIELONOGÓRSKIEGO 31
- GRATULACJE – WYBÓR 32

Program uroczystości

- Hymn państwowy
- Otwarcie uroczystości: prof. dr hab. Czesław Osękowski – JM Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego
- Wystąpienie: prof. dr hab. Wojciech Strzyżewski – Dziekan Wydziału Humanistycznego – wnioskodawca nadania tytułu doktora *honoris causa*
- Laudacja Promotora: prof. dr hab. Czesław Osękowski
- Akt nadania tytułu
- *Gaudeamus Igitur* – Chór Uniwersytetu Zielonogórskiego
- Wystąpienia Gości
- Odczytanie nadesłanych listów i telegramów
- Wykład Doktora Honorowego *Wkład Kościoła w konstituowanie się województwa lubuskiego*
- *Gaude Mater Polonia* – Chór Uniwersytetu Zielonogórskiego

JM Rektor
prof. dr hab. Czesław Osękowski

Szanowni Państwo!

Dokładnie w dzisiejszym dniu przypada 10-lecie powstania Uniwersytetu Zielonogórskiego i 46-lecie powstania zielonogórskiego środowiska akademickiego. Ważną częścią corocznych obchodów Święta naszej uczelni jest tradycyjny już, coraz bardziej atrakcyjny i wartościowy od strony naukowej i poznawczej zakończony wczoraj i zorganizowany już po raz ósmy Festiwal Nauki, tym razem odbył się pod hasłem „Nauka po godzinach”. Zasadniczym celem Festiwalu jest popularyzacja, upowszechnianie i propagowanie nauki oraz sztuki, a także przybliżenie społeczeństwu Zielonej Góry i województwa lubuskiego innowacyjnych metod rozwiązywania problemów z różnych obszarów życia. Jak zawsze chcemy pokazać swój naukowy potencjał, nowatorskie podejście do badań i zrozumienie dla użyteczności naszych naukowych dociekań. Czynimy to solidarnie, z udziałem całej społeczności uniwersyteckiej, tj. pracowników naukowo-dydaktycznych, studentów i administracji uczelni.

Tradycyjnie już w dniach Święta Uniwersytetu Zielonogórskiego nadajemy tytuł doktora *honoris causa* wybitnym polskim i światowym uczonym i osobowościom. W tym roku czynimy to po raz ósmy. Jak dotąd tytuły doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego otrzymywali w kolejności profesorowie: Tadeusz Kaczorek, Ryszard Tadeusiewicz, Julian Musielak, Henryk Tunia, Owen Gingerich, Jan Węglarz i Diethard Ernst Pallaschke. W tym roku chcemy wyróżnić najwyższą akademicką godnością Księdza Biskupa doktora Adama Dyczkowskiego, biskupa seniora diecezji zielonogórsko-gorzowskiej, wcześniej wieloletniego ordynariusza naszej diecezji.

Ksiądz Biskup Adam Dyczkowski jest osobą powszechnie znaną, szanowaną i uznaną za wybitną osobowość i autorytet. Cechy te w dzisiejszej dobie mają szczególną wartość i znaczenie. Tylko bowiem ludzie o najszlachetniejszych moralnych cechach mogą stanowić punkt odniesienia, zwłaszcza dla młodych ludzi, być wzorem i kształtować najbardziej pożądane standardy.

Jeszcze raz serdecznie witam Ekszelencję Księdza Biskupa na naszym Uniwersytecie, od dziś także i Uniwersytecie Księdza Biskupa. Jesteśmy zaszczyceni i dumni, że zgodził się Ksiądz Biskup przyjąć doktorat *honoris causa* naszej uczelni, stając się w ten sposób członkiem społeczności akademickiej Uniwersytetu Zielonogórskiego. Pragnę poinformować zebranych, że uchwałą o nadaniu Księdzu Biskupowi doktorowi Adamowi Dyczkowskiemu doktoratu *honoris causa* podjął senat naszego Uniwersytetu na posiedzeniu w dniu 25 maja 2011 roku.

Prof. dr hab. Wojciech Strzyżewski

Dziekan Wydziału Humanistycznego

**Wystąpienie Dziekana Wydziału Humanistycznego
na uroczystości wręczenia ks. bp. dr. Adamowi Dyczkowskiemu
tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego
w dniu 7 czerwca 2011 r.**

*Magnificencjo Rektorze, Wysoki Senacie
Wielce Szanowny Doktorze Honorowy
Dostojni Goście, Szanowni Państwo*

Od początków swego istnienia uniwersytety odgrywały niezwykle ważne role: naukową, społeczną i kulturotwórczą. To dzięki harmonijnemu połączeniu wspomnianych dyspozycji oddziaływały rzeczywiście na lokalne, a nawet szerzej – regionalne społeczności. Dotyczyło to nie tylko nauki, ale także działania dla otaczającej uniwersytet rzeczywistości. Uczelnia bowiem nie jest, i nie może być, tylko i wyłącznie miejscem uprawiania nauki – to stoi w sprzeczności z jej funkcją edukacyjną. Skoro tak, nauka nie istnieje w próżni, musi wchodzić w interakcje z otaczającym światem. Uniwersytet kształtuje autorytety, ale jednocześnie dzięki swej opiniotwórczej roli wskazuje wybitne postaci, które zasługują na to miano.

W roku dziesięciolecia istnienia naszej uczelni najważniejsze wydaje się podkreślenie zasług tych osób, które stworzyły obok naukowej, moralną i duchową platformę dla działalności Uniwersytetu Zielonogórskiego. Do grona tych osobistości zaliczyć można bez wątpienia księdza biskupa dr. Adama Dyczkowskiego.

Ksiądz biskup Adam Dyczkowski urodził się w Kętach w diecezji krakowskiej w 1932 roku, jednak zdecydowaną większość swojego życia związał z Dolnym Śląskiem i Ziemią Lubuską. Objęcie w 1993 roku zarządu diecezji zielonogórsko-gorzowskiej przez biskupa Dyczkowskiego to niezmiernie ważny dla naszego regionu fakt. Przez 14 lat kształtował on duchowość ziem nad Odrą i Wartą. Szczególne znaczenie miało to w sprawach edukacji, w tym na poziomie wyższym. Biskup Adam, jako najwyższy autorytet moralny w regionie, doskonale rozumiał potrzebę integracji środowiska akademickiego, dzięki której możliwe było utworzenie Uniwersytetu Zielonogórskiego. Delikatnie, z wyczuciem i spokojem pracował także nad porozumieniem w sprawie

regionu lubuskiego. Jak nikt rozumiał konieczność kształcenia nowych pokoleń i, przede wszystkim może, konieczność zatrzymywania młodych ludzi na Ziemi Lubuskiej. Uczelnia wyższa o randze uniwersyteckiej skutecznie wypełnia tę trudną misję, czynnie uczestnicząc w budowaniu nowych, prężnych elit naszego regionu.

Mając na uwadze olbrzymie zasługi księdza biskupa Adama Dyczkowskiego, w rozwój regionu, integrację jego społeczeństwa i kształtowanie środowiska akademickiego, szczególnie Uniwersytetu Zielonogórskiego, Rada Wydziału Humanistycznego na posiedzeniu w dniu 18 stycznia 2011 roku podjęła uchwałę w sprawie wystąpienia do Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z wnioskiem o nadanie księdzu biskupowi dr. Adamowi Dyczkowskiemu tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego. Na tym samym posiedzeniu Rada podjęła również uchwałę w sprawie wystąpienia do Senatu o powierzenie prof. dr. hab. Czesławowi Osękowskiemu obowiązków promotora w przewodzie doktorskim.

Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego na posiedzeniu w dniu 26 stycznia 2011 roku podjął uchwałę, w której wyraził zgodę na wszczęcie postępowania w sprawie nadania tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego księdzu biskupowi dr. Adamowi Dyczkowskiemu oraz wyraził pozytywną opinię w sprawie powierzenia obowiązków promotora prof. dr. hab. Czesławowi Osękowskiemu. Senat podjął ponadto uchwałę w sprawie powierzenia przygotowania opinii wspierających senatom Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego i Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu.

Na posiedzeniu w dniu 25 maja 2011 roku Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego po zapoznaniu się z opiniami przygotowanymi przez ks. prof. dr. hab. Stanisława Ziębę z KUL i ks. prof. dr. hab. Józefa Swastka z Papieskiego Wydziału Teologicznego podjął uchwałę o nadaniu ks. bp. dr. Adamowi Dyczkowskiemu tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Prof. dr hab. Czesław Osękowski

Promotor

Laudacja
poświęcona Jego Ekscelencji ks. biskupowi dr.
Adamowi Dyczkowskiemu

Wysoki Senacie
Czcigodny Doktorze Honorowy
Szanowni Państwo

„Był taki czas, kiedy ludzie nie przestawali wędrować”. Słowa bł. Jana Pawła II zawarte w *Tryptyku rzymskim* oddają chyba najlepiej istotę życia i przesłania nowego doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego, Jego Ekscelencji Księdza Biskupa Doktora Adama Dyczkowskiego.

Tylko tak, wędrując od człowieka do człowieka, niosąc nadzieję i pokrzepienie, można zdziałać rzeczy wielkie, zostające w ludziach i przemieniające ich życie. Ksiądz Biskup od początku podjął ten trud, uznając, że najpełniej wyrazi swą miłość do ludzi w miłości do Boga. Powołanie bowiem do stanu kapłańskiego przyszło wcześniej, jeszcze w szkole średniej, i z wielką radością zostało zrealizowane. Do Arcybiskupiego Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu wstąpił Adam Dyczkowski w roku 1952, wkrótce po maturze. To był niedobry czas, czas, kiedy ludzkie charaktery kształtowały się w ogniu ideologicznych rozterek, czas podnoszenia kraju po katastrofie II wojny światowej, czas izolacji i przerażającego niekiedy braku perspektyw.

Właśnie wtedy ujawnił młody kleryk, a dzisiejszy doktor honorowy, swoje niezwykle wprost cechy charakteru. Nie potępić, nie krzyżeć, nie miotać się z gniewu – za to cierpliwie i w pełnym zawierzeniu prawdzie tłumaczyć, wyjaśniać, łagodzić spory, uśmierzać gniew. Bo do prawdy dojść można tylko w miłości, nie w nienawiści. Ten sposób postępowania nie zmieni się i w dalszym życiu Księdza Biskupa, a to dowodzi jednego – dojrzałość i zrozumienie ludzkiej natury to cecha charakteru, właściwość osobna, jedyna i konieczna. Wcześniej zauważyli tę cechę wszyscy, którym dane było się z Adamem Dyczkowskim zetknąć, i wszyscy podkreślają, że miała ta postawa zbawienny wpływ na ich życie. Nie dziwi więc zaufanie, jakim obdarzono go jeszcze w seminarium – został bowiem dziekanem alumnów, jak napisał kiedyś ks. prof. Józef Swastek – „Był na tym odpowiedzialnym urzędzie alumnem opatrnościowym”.

Święcenia kapłańskie ksiądz Adam Dyczkowski przyjął z rąk ówczesnego biskupa, a późniejszego kardynała – Bolesława Kominka. Zaraz też został skierowany przez przełożonych na studia specjalistyczne na tętniący intelektualnym życiem Katolicki Uniwersytet Lubelski. Wtedy poznał wielu późniejszych, wypróbowanych przyjaciół, między innymi księży Romana Rogowskiego, Tadeusza Stycznia, Józefa Tischnera, Józefa Kowalczyka oraz księdza profesora Karola Wojtyłę, z którym połączyło go również umiłowanie gór – nie bez powodu przecież Ksiądz Biskup Adam nosi od dawna dumny przydomek „Harnaś”.

Siedem lat po przyjęciu święceń Adam Dyczkowski uzyskał stopień doktora filozofii na podstawie rozprawy pod tytułem: *Sposoby ustalania sensów terminów w „Kosmologii” Filipa Selvaggiego*. Wtedy też podjął pracę duszpasterską we Wrocławiu, stając się przede wszystkim opiekunem duchowym środowiska akademickiego. Ksiądz dr Adam Dyczkowski od razu zyskał zaufanie i miłość młodzieży, albowiem, jak napisał o nim w 25-lecie posługi biskupiej (i jednocześnie w 25-lecie własnego pontyfikatu) bł. Jan Paweł II: „Powołany, by kroczyć ścieżką Pana, gruntownie wykształcony w dyscyplinach filozoficznych i teologicznych, już u początków swego posługiwania w sposób szczególnie okazałeś się zatroskany o właściwe przygotowanie przyszłych kapłanów i katolickie wychowanie młodzieży”. Rzeczywiście, wspólnie ze swym przyjacielem, księdzem prałatem Aleksandrem Zienkiewiczem, stworzył dla studentów i uczniów wrocławskich swoisty, duchowy i rzeczywisty, dom – dom, który popularnie nazywano „Czwórką” (jako że mieścił się przy ulicy Katedralnej właśnie pod numerem cztery). A w domu najważniejsi byli ojcowie duchowi, którzy starali się uczyć młodych ludzi dobroci, uczciwości, patriotyzmu i nade wszystko głęboko przeżywanej wiary. Ksiądz doktor Dyczkowski do dziś pozostał w myślach i uczuciach swoich wychowanków, bo, jak napisała jedna z uczestniczek tych spotkań, Grażyna Pańko: „jak wyrazić wdzięczność za okazje stworzone, by podziwiać piękno wschodu słońca w górach dzięki nocnemu rajdowi na Turbacze? To tylko serce dziwnie drży, gdy płynie śpiew *Od Turbacza wieje wiatr!*, zwłaszcza, gdy śpiewa się w grupie, z Harnasiem. Do tych przeżyć wraca się z tęsknotą...” Andrzej Chrzanowski natomiast w celnym skrócie ujął istotę ówczesnej posługi dzisiejszego doktora honorowego: „Harnaś był zawsze niestrudzony. (...) Był organizatorem, przewodnikiem, powiernikiem, spowiednikiem, no i oczywiście człowiekiem z gitarą. (...) Ta gitara towarzyszyła nam wiele lat. Przyjechała później razem z Nim do Zielonej Góry”.

I tak przyszedł wrzesień 1978 roku, kiedy ksiądz Adam stał się biskupem Adamem, tytularnym Altawy i sufraganiem wrocławskim. To oznaczało także przyjęcie wielkich obowiązków, jak na przykład pracy w Komisjach Episkopatu Polski, przede wszystkim

zajmujących się duszpasterstwem akademickim. Jak można się było spodziewać, nie zmienił przyzwyczajeń – wciąż był kochanym przez młodzież powiernikiem, przewodnikiem, spowiednikiem... w końcu, Drogi Księżę Biskupie – „Sursum corda!”

Do Zielonej Góry zbliżał się jednak powoli. Najpierw bowiem został biskupem pomocniczym diecezji legnickiej i był nim nieco ponad rok.

Siedemnastego lipca 1993 roku stał się biskupem ordynariuszem diecezji zielonogórsko-gorzowskiej. Jest takie zdjęcie z dnia 19 lipca, sprzed kurii w Zielonej Górze – z samochodu wysiada nasz nowy duszpasterz – a najważniejszy na fotografii jest jego promienny i szczery uśmiech. I tak właśnie wyglądała Jego posługa na Ziemi Lubuskiej – ciepło i z uśmiechem dbać o to, by dobro znajdowało sobie miejsce. Może dlatego jedną z pierwszych inicjatyw nowego ordynariusza stał się Diecezjalny Kongres Rodzin, a także powołanie na terenie diecezji Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży, Akcji Katolickiej, wreszcie zorganizowanie duszpasterstwa harcerzy i wyznaczenie opiekujących się nim kapłanów. Wymowa tych działań jest jednoznaczna – oprócz podniesienia duchowości w diecezji, zwrócenie szczególnej uwagi na to, co funduje społeczną moralność – rodzinę i wychowanie młodzieży. W ten sposób Biskup Adam stał się nie tylko pasterzem *de iure* i *de nomine*, lecz przede wszystkim *de facto*.

Mieliśmy to szczęście, że właśnie na czas obecności biskupa Adama na Ziemi Lubuskiej przypadły wydarzenia tak ważne dla naszej społeczności. Najpierw bowiem pojawił się projekt włączenia naszego regionu, po uprzednim rozczłonkowaniu, do województw wielkopolskiego i dolnośląskiego. Wszyscy pamiętamy namiętne spory i właśnie, przede wszystkim pomiędzy północną i południową częścią regionu, a niewielu rozumiało, że podział oznaczać będzie marginalizację i brak perspektyw. Biskup Ordynariusz miał tego świadomość i zrobił z ogromną prostotą to, co w istocie robił zawsze – wezwał do porozumienia. Jak wiele wtedy ocalił, jak bardzo przyczynił się do rozwoju Ziemi Lubuskiej – widać w pełni dopiero teraz, kilkanaście lat po wspomnianych wydarzeniach. Zaiste, wielkiej trzeba mądrości i odwagi, by wbrew koniunkturalnym i fałszywym mniemaniom iść drogą prowadzącą do zrozumienia i współpracy. Fundament położony przez Biskupa Dyczkowskiego okazał się zatem trwały, bo budowany na prawdzie i szczerości, trwały, jak i wszystko, co w swym życiu dostojny doktor honorowy czynił.

Długofalowym owocem porozumienia regionalnego okazało się między innymi wykształcenie dwóch ośrodków akademickich na Ziemi Lubuskiej – Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Gorzowie oraz Uniwersytetu Zielonogórskiego. Nasza uczelnia od wielu lat buduje pozycję ważnej na mapie kraju placówki akademickiej,

przede wszystkim dzięki kadrze naukowej, potencjałowi badawczemu, a także zaangażowaniu studentów.

Jego Ekscelencja Ksiądz Doktor od początku swej posługi towarzyszył zielonogórskiemu ośrodkowi akademickiemu. Był częstym i niezwykle pożądanym gościem Politechniki Zielonogórskiej i Wyższej Szkoły Pedagogicznej, a po ich połączeniu w 2001 roku – Uniwersytetu Zielonogórskiego. Można rzec, że współtworzył naszą uczelnię, tak w wymiarze duchowym, jak i najzupełniej materialnym. Jego otwartość, wrażliwość na ludzkie problemy i ciepłe wskazywanie właściwych ścieżek postępowania zjednały Mu w naszym środowisku autentyczny podziw i sprawiły, że cieszył się i cieszy ogromnym zaufaniem.

W ten sposób harmonijnie spłoty się w życiu Czcigodnego Doktora wyrozumiałość, ojcowska troska, umiejętność wskazywania właściwych rozwiązań i racjonalne, kierujące się dobrocią i życzliwością postępowanie. Uczył nas wszystkich – od przedszkolaka i ucznia szkoły podstawowej do studenta, od nauczyciela do profesora – pokory wobec spraw tego i tamtego świata, wiary i miłości. A tylko one dają nadzieję.

Wierzę, iż obecność i postawa Jego Ekscelencji Księdza Biskupa Doktora naznaczyła nasze środowisko na długie lata i wytyczyła sposoby postępowania. Społeczność akademicka Uniwersytetu Zielonogórskiego doskonale to czuje. Obyś, Drogi Księżu, jeszcze długie lata był z nami i wskazywał nam drogę jako członek naszej społeczności, od dzisiaj doktor honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Ad multos annos!

DOCTORANDE CLARISSIME

Qui philosophiam et scientiam naturae humanae
cognoscendo alios praecucurristi

Ego promotor rite constitutus

TE ADAMUM DYCZKOWSKI

- Philosophiae Universitatis Catholicae Lublinensis doctorem
- Dioecesis Viridimontanensis-Gorzoviensis per multos annos Episcopum Ordinarium
- Archidioecesis Vratislaviensis Episcopum auxiliarium
- Dioecesis Legnicensis Episcopum auxiliarium
- Pontificiae Facultatis Theologicae Vratislaviensis professorem academicum
- Commissionis Episcopatus Poloniae pro Academica Cura Pastoralis vicepraesidem
- Qui Curae Pastoralis Valetudinis Publicae praefuisti
- Qui per multos annos curam pastorem de circulis academicis adhibuisti
- Cuius tutela Lubucensis regio ad societatem et consensum pervenit
- Qui pectore toto semper rebus ad Universitatem Viridimontanam pertinentis deditus fuisti

decreto amplissimi Senatus Universitatis Viridimontanae
scientiarum humanarum
doctorem honoris causa creo,
creatum renuntio atque omnia doctoris iura et privilegia in TE confero

Na dowód tego proszę Jego Magnificencję Rektora,
Profesora Czesława Osękowskiego o wręczenie dyplomu
opatrzonego pieczęcią Uniwersytetu Zielonogórskiego

DOKTORANCIE ZNAKOMITY

który prześcignąłś innych w filozofii i wiedzy o człowieku
Ja, promotor na mocy prawa ustanowiony,
Ciebie,

ADAMIE DYCZKOWSKI

- doktora filozofii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego
- wieloletniego Biskupa Ordynariusza Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej
- Biskupa pomocniczego Archidiecezji Wrocławskiej
- Biskupa pomocniczego Diecezji Legnickiej
- wykładowcę Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu
- wiceprzewodniczącego Komisji Episkopatu Polski do spraw Duszpasterstwa Akademickiego
- przewodniczącego Duszpasterstwa Służby Zdrowia
- wieloletniego duszpasterza środowisk akademickich
- dzięki którego opiece region lubuski osiągnął zjednoczenie i porozumienie
- który zawsze byłś całym sercem oddany sprawom Uniwersytetu Zielonogórskiego

na mocy uchwały szacownego Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego
mianuję doktorem honoris causa nauk humanistycznych.

Ogłaszam to mianowanie i nakładam na Ciebie
prawa i przywileje Tobie przynależne.

Na dowód tego proszę Jego Magnificencję Rektora,
Profesora Czesława Osękowskiego o wręczenie dyplomu
opatrzonego pieczęcią Uniwersytetu Zielonogórskiego

Q.F.F.



F.Q.S.

COPY

Nos
Ceslaus Osekowski
Scientiarum humanarum doctor habilitatus, professor ordinarius
Universitatis Viridimontanae,
hoc tempore Rector Magnificus
et Promotor rite constitutus

Adalbertus Strzyzewski
Scientiarum humanarum doctor habilitatus, professor extraordinarius,
Facultatis Humanisticae
hoc tempore Decanus Spectabilis

Omnium facultatum Universitatis Viridimontanae consensu
Senatus eiusdem Universitatis auctoritate
die XXV mensis Martii, anno MMXI

in virum clarissimum

ADAMUM DYCZKOWSKI

Philosophiae doctorem
Dioecesis Viridimontanensis-Gorzoviensis Episcopum Seniorem
Qui vitam suam pro officio Deo et hominibus dedit
Qui philosophiae naturalis arcana pervestigavit
Qui difficilem artem controversias componendi atque homines inter se conciliandi habuit
Qui Dioecesim Viridimontanensem-Gorzoviensem per multos annos rexit
Qui Universitatis nostrae animus bonus et protector fuit atque perseverat adhuc

Honoris Causa

scientiarum humanarum
doctoris nomen et honores
iura et privilegia omnia contulimus

Decanus
Adalbertus Strzyzewski

Rector
Ceslaus Osekowski

Promotor
Ceslaus Osekowski

Monte Viridi, die VII mensis Iunii, anno MMXI

Q.F.F.



F.Q.S.

My

Czesław Osękowski
doktor habilitowany nauk humanistycznych, profesor zwyczajny
Uniwersytetu Zielonogórskiego,
w tym czasie Rektor Znamienity
i Promotor prawnie ustanowiony

Wojciech Strzyżewski
doktor habilitowany nauk humanistycznych, profesor nadzwyczajny,
w tym czasie Dziekan Wydziału Humanistycznego

Za zgodą wszystkich Wydziałów Uniwersytetu Zielonogórskiego
uchwałą Senatu tegoż Uniwersytetu z dnia 25 maja 2011 roku

sławnego

Adama Dyczkowskiego

Doktora filozofii;
Biskupa Seniora Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej;
Który życie swoje poświęcił posłudze Bogu i ludziom;
Który zgłębił tajniki filozofii przyrody;
Który posiadał trudną sztukę łagodzenia sporów i jednania ludzi;
Który przez długie lata kierował Diecezją Zielonogórsko-Gorzowską;
Który był i jest dobrym duchem i opiekunem naszego Uniwersytetu

tytułem

DOKTORA HONORIS CAUSA

nauk humanistycznych odznaczamy
i wszystkie prawa i przywileje nakładamy

Dziekan
prof. dr hab. Wojciech Strzyżewski

Rektor
prof. zw. dr hab. Czesław Osękowski

Promotor
prof. zw. dr hab. Czesław Osękowski

Zielona Góra, 07 czerwca 2011

Ks. bp dr Adam Dyczkowski

Doktor honorowy Uniwersytetu Zielonogórskiego

Słowo wstępne

*Najdostojniejsi Bracia w biskupstwie, Magnificencjo Szanowny Panie Rektorze,
Dostojny Senacie, Szanowni Państwo Parlamentarzyści, Szanowni przedstawiciele
władz wojewódzkich i lokalnych, Kochana rodzino, Szanowni goście
i bardzo drodzy przyjaciele*

Stoję przed wami bardzo onieśmielony i zażenowany tym wielkim zaszczytem, jaki mnie dzisiaj spotkał. Dlatego bardzo gorąco dziękuję przede wszystkim Tobie Magnificencjo Szanowny Panie Rektorze, a także Dostojnemu Senatowi za tak wielką godność, jaką mnie obdarzyliście.

Czy moja służba wam wszystkim zasługuje aż na tak wielką nagrodę? Nie mnie to oceniać. Dlatego przyjmuję tę nagrodę jako ukłon także w kierunku Kościoła, któremu służę, bo to on oddał niemałe zasługi Ziemi Lubuskiej, zwłaszcza w pierwszych latach po wojnie.

Kiedyś kolega doświadczony mówca udzielał porad przyjacielowi, który po raz pierwszy miał wygłosić przemówienie. W końcu poradził mu, by po skończeniu, schodząc z mównicy, schodził po cichu, aby nie pobudzić słuchaczy. Żeby tego uniknąć, postaram się, aby po wstępie wprowadzającym w moją wypowiedź wkrótce nastąpiło zakończenie.

„Wkład Kościoła w konstituowanie się województwa lubuskiego”

Po wojnie na te ziemie przybywali Polacy z za Buga, z Litwy, z centralnej Polski, wywiezieni na roboty przymusowe do Niemiec, tak zwani osadnicy z Francji i inni. Jedynym miejscem, w którym spotykali się systematycznie niemal wszyscy, były kościoły. Dlatego tu zawiązywały się znajomości, przyjaźnie, tu tworzyła się wzajemna więź. Udział we wspólnej ofierze mszy św., nauka Chrystusa o miłości bliźniego sprzyjały temu w sposób szczególny, bo przecież nie można realizować zasady miłości bliźniego bez bliźniego. Wiele kościołów było zniszczonych. Z 243 kościołów katolickich tylko 155 nadawało się do użytku. 1202 kościoły protestanckie trzeba było również odbudowywać i przystosować do liturgii katolickiej. Trzeba było tego dokonać głównie



własnymi rękami. Był to wielki wysiłek podejmowany jednak bardzo ochoczo, bo do tego Kościoła byli bardzo mocno przywiązani. Kiedyś do pierwszego administratora naszej diecezji ks. dr. Edmunda Nowickiego przyjechał osobiście komisarz radziecki. Przywiózł mu hostię, butelkę wina mszalnego i obraz Pana Jezusa z prośbą, aby przysłał księży, bo ludzie nie chcą się osiedlać tam, gdzie nie ma księdza. Był taki przypadek, gdzie cała wieś ze wschodu została osadzona w niezłe zachowanej i dość bogatej wsi, ale bez księdza. Kiedy się spostrzegli, że w o wiele gorszej wiosce jest ksiądz, pod osłoną nocy przenieśli się do tej gorszej wioski, bo tam był ksiądz. Na stacjach czatowali na przejeżdżających księży udających się na placówki wyznaczone przez administratora apostolskiego i namawiali ich, aby zostali u nich. Kiedy to nie skutkowało, porywali księdzu bagaże i oświadczali, że oddadzą mu, jeżeli zostanie u nich. Dezorganizowało to pracę administratorowi apostolskiemu ks. Edmundowi Nowickiemu, ale na to nie było rady. Księża dwoili się i troili. Jeden ksiądz obsługiwał od 6 do 10 kościołów. Ksiądz prymas Hlond już 8 VIII 1945 r. uzyskał od papieża Piusa XII specjalne uprawnienia do organizowania Kościoła na tych ziemiach, w których papież wręcz polecał realizowanie tej organizacji.

Było to wielkim sukcesem prymasa Hlonda. Stolica Apostolska ustanawia administrację kościelną na nowych terenach dopiero wtedy, kiedy państwa, których to dotyczy, zawrą traktat pokojowy.

Na przykład archidiecezja wrocławska odpadła od Polski za króla Kazimierza Wielkiego. A jednak Stolica Apostolska nie włączyła biskupa wrocławskiego w skład episkopatu niemieckiego. Uczyniła to dopiero wtedy, gdy prezydent Mościcki w 1929 r. zrzekł się tych ziem. A przez cały ten czas biskupstwo wrocławskie nie wchodziło w skład kościoła niemieckiego, ale podlegało bezpośrednio Stolicy Apostolskiej.

Na podstawie tych specjalnych uprawnień, jakie otrzymał ksiądz prymas, ustanowiono administratorów apostolskich. W Opolu został nim ks. Bolesław Kominek, we Wrocławiu ks. Karol Milik, w Gdańsku ks. Andrzej Wronka, w Olsztynie ks. Teodor Benz, a w Gorzowie ks. Edmund Nowicki. Ci administratorzy apostolscy mieli wszystkie władze biskupie z wyjątkiem władzy święcenia kapłanów i konsekracji biskupów. Opatrznościowy okazał się dla naszej diecezji ks. dr. Edmund Nowicki. W krótkim czasie zorganizował kurię diecezjalną, administrację całej diecezji złożoną z parafii i dekanatów, dwa niższe i jedno wyższe seminarium, utworzył prasę katolicką. Wiedział, jak ważną rolę, nie tylko duszpasterską, ale i dla kontaktów ogólnodiecezjalnych, może mieć sanktuarium w Rokitnie. Udał się tam osobiście. Żałosny widok przedstawiała bazylika. Na szczęście parafianom udało się ukryć cudowny obraz. Reszta jednak została zniszczona. Z pięknych szat liturgicznych żołnierze radzieccy porobili sobie

onuce do butów, a jeden z nich wykradł monstrancję i postawił ją na grobie swojego przyjaciela.

Wśród ludności przybyłej na nasze tereny dawała się we znaki bieda. Na szczęście zaczęła napływać pomoc żywnościowa z USA. Trzeba było zorganizować Caritas, aby żywność trafiała do właściwych adresatów. Już w 1946 r. zorganizowano 12 sierocińców, 157 przedszkoli, w których dożywiano około 10 tysięcy dzieci, 22 żłobki, 22 zakłady wychowawcze dla młodzieży, 10 internatów, 7 szwalni dla ubogich dziewcząt, dom uzdrowiskowy dla 100 kalekich dzieci, 18 parafialnych przychodni lekarskich, 50 ośrodków zdrowia, 55 szpitali kościelnych dla nieuleczalnie chorych, 11 domów noclegowych, 259 kościelnych przytułków, 105 parafialnych kuchni wydających codziennie około 15 tysięcy bezpłatnych obiadów, 11 kuchni dożywiających codziennie około 2180 dzieci i młodzieży, domy opieki nad matką i dzieckiem, misje dworcowe, czytelnice, świetlice itp. W rezultacie Kuria Biskupia w Gorzowie przez swoje instytucje dobroczynne, swoich kapłanów i świeckich otaczała opieką w 1946 r. około 87 tysięcy osób.

Przybysze, zwłaszcza ci z za Buga, z Litwy, uważali swój pobyt na tych ziemiach za tymczasowy. W ogóle nie dopuszczali do świadomości, że pozostaną tu na stałe. Miało to przykre skutki. Nie inwestowano w gospodarstwa, które szły w ruinę. Dlatego osobiście ks. prymas Hlond, a później ks. prymas Wyszyński, wszyscy administratorzy apostołscy i księża przekonywali, że są to ziemie, które nam się w pełni należą, że trzeba je traktować jako swoje. Wywoływało to nawet wrogość u ludzi i podejrzenia, że te nawoływania są nieszczerze. Sprawę tę utrudnił jeszcze dekret Gomułki o przejęciu przez państwo mienia kościelnego jako ponemieckiego. To jeszcze bardziej utwierdziło niektórych o tymczasowym pobycie na tych ziemiach. Dlatego prymas Wyszyński udał się osobiście do Stolicy Apostolskiej, aby dla administratorów apostołskich uzyskać nominacje na biskupów. Stolica Apostolska spełniła tę prośbę i mianowała biskupami ks. Kominka dla diecezji opolskiej, Edmunda Nowickiego dla diecezji gdańskiej, Tomasza Wilczyńskiego dla diecezji olsztyńskiej i Teodora Bensza dla diecezji gorzowskiej. Na wieść o tych nominacjach ówczesne władze państwowe zareagowały z wielką nienawiścią. Prezydent Bierut zabronił nawet opublikowania tego w środkach masowego przekazu. Dlatego nowo mianowani biskupi byli konsekrowani potajemnie w prywatnych kaplicach biskupów konsekrujących. Co więcej, władze wydały dekret o obsadzaniu stanowisk w Kościele. Na podstawie tego dekretu funkcje kościelne mogli spełniać tylko ci księża, których władze państwowe zatwierdzą. Był to cios bardzo bolesny dla Kościoła. Prymas Wyszyński zaprotestował przeciw temu bardzo zdecydowanie, za co został uwięziony. Dopiero w październiku 1956 r. władze zmuszone zbuntowaną postawą społeczeństwa zmieniły swoją postawę wobec Kościoła. Jak nam opowiadał Prymas

Wyszyński – przyjechał do niego osobiście p. Kliszko i oświadczył, że ks. Prymas jest już wolny. Na co ks. Prymas zapytał: a sprawa dekretu o obsadzaniu stanowisk w Kościele? a sprawa biskupów dla Ziem Odzyskanych? Na co p. Kliszko odpowiedział, że władze państwowe nie stawiają żadnych przeszkód. Wtedy z kolei ks. Prymas odpowiedział, że i on nie widzi przeszkody, aby wrócić do Warszawy.

Jeszcze jedną bolesną napaść na Kościół spowodował list biskupów polskich do biskupów niemieckich. Zawarte w tym liście słowa „przebaczamy i prosimy o przebaczenie” zostały wykorzystane przez władze państwowe do wzniesienia nienawiści do Kościoła. A przecież ten list przyczynił się do podpisania 17.12.1970 r. w Warszawie układu z rządem RFN.

Stolica Apostolska, która ustalanie granic diecezji uzależnia od ustalenia spraw terytorialnych przez zainteresowane państwa, mogła wreszcie wydać bullę „Episcoporum Poloniae cetus”, która nadała ostatecznie biskupom Ziem Odzyskanych pełne prawa biskupów i ordynariuszy.

Przedstawiłem Państwu okres szczególnie ważnego wkładu Kościoła w powstawanie tożsamości i konstituowanie się województwa lubuskiego. Ramy uroczystości nie pozwalają mi na podjęcie dalszych wątków.

Kończąc, chciałbym jeszcze raz podziękować władzom uczelni na czele z Panem Rektorem za tak wielką godność, jaką zostałem obdarzony.

Dziękuję wszystkim Państwu za przybycie i wszelkie wyrazy pamięci.

*Kapłani stanowią ogromny dar nie tylko
dla Kościoła, ale dla samej ludzkości*

(List Benedykta XVI na rozpoczęcie Roku Kapłańskiego
z okazji 150 rocznicy urodzin św. Jana Marii Vianney'a)

Opinia o działalności duszpasterskiej i naukowej
bpa dra Adama Dyczkowskiego, pracownika naukowego
Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu

Powyższe słowa papieża Benedykta XVI korespondują z życiem, duchowością i działalnością naukową biskupa dra Adama Dyczkowskiego, kapłana archidiecezji Wrocławskiej (1957-1978), biskupa pomocniczego tejże archidiecezji w latach 1979-1992, biskupa pomocniczego diecezji legnickiej (1992-1993) i ordynariusza diecezji zielonogórsko-gorzowskiej (1993-2007), jednego z najbardziej utalentowanych i lubianych duszpaste-rzy akademickich, wykładowców Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu i ordynariuszy zielonogórsko-gorzowskich.

Adam Dyczkowski przyszedł na świat w archidiecezji krakowskiej, na terenie ziemi wadowickiej. Jego rodakami są między innymi: bł. Jan Paweł II Wielki (1920-2005) oraz prof. Józef Bilczewski, jeden z najwybitniejszych profesorów Uniwersytetu Jagiellońskiego, św. arcybiskup metropolita lwowski (1860-1923), wzór nauczyciela akademickiego i człowiek o bardzo dobrym i wrażliwym sercu na potrzeby biednych tak duchowo, jak i materialnie. W Kętach przyszedł również na świat patron profesorów akademickich i nauki polskiej – św. Jan Kanty (1390-1473), profesor Akademii Krakowskiej oraz utalentowany kaznodzieja. Postać ta w sposób szczególnie wywiera wielki wpływ na styl duszpasterzowania, kaznodziejstwo oraz styl postępowania w życiu codziennym Adama Dyczkowskiego.

Adam Dyczkowski urodził się w dniu 17 XI 1932 r. w Kętach w rodzinie inteligenc-kiej. Jego ojciec Feliks był profesorem matematyki w miejscowym Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w Kętach (archidiecezja krakowska). Miał on duży wpływ na swego syna Adama. Przez całe swe pracowite życie był zaangażowany w różne formy działal-ności społecznej, religijnej i patriotycznej w Kętach. W czasie drugiej wojny światowej (1939-1945) walczył w randze kapitana na różnych frontach z agresorami, którzy – na mocy porozumienia Władysława Mołotowa (premiera i ministra spraw zagranicznych Związku Sowieckiego) oraz Joachima von Ribbentropa (ministra spraw zagranicznych

Trzeciej Rzeszy Niemieckiej), zawartego w Moskwie 23 VIII 1939 r. – napadli na Polskę we wrześniu 1939 r. Za zasługi wojenne w czasie drugiej wojny światowej otrzymał szereg nagród wojskowych oraz krzyż *Virtuti Militari*, który sobie bardzo wysoko cenił. Na duchową formację Adama Dyczkowskiego wielki wpływ wywarła jego pobożna matka Julia, uosobienie cnót niewieścich, przywiązana do ojczyźnych tradycji oraz autentycznej pobożności.

Ze względu na trudną sytuację polityczną w kraju Adam Dyczkowski ukończył naukę w zakresie szkoły podstawowej na tajnych kompletach. Maturę uzyskał w 1950 r. w Państwowym Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w Kętach.

W 1952 r. wstąpił do Arcybiskupiego (Wyższego) Seminarium Duchownego we Wrocławiu. Funkcję rektora tej instytucji naukowo-wychowawczej pełnił wtedy ks. dr Józef Marcinowski, kapłan archidiecezji wileńskiej, a od 1953 r. ks. Aleksander Zienkiewicz, kapłan diecezji pińskiej (od 2010 r. Sługa Boży). Przeszedł on do historii jako jeden z najbardziej utalentowanych duszpasterzy akademickich w kraju. Zorganizował on od podstaw duszpasterstwo młodzieży akademickiej we Wrocławiu i na terenie Dolnego Śląska. Wychowawcami A. Dyczkowskiego w Seminarium oraz profesorami byli wybitni uczeni na czele z ks. prof. Wincentym Urbanem, prof. Tadeuszem Silnickim, ks. prof. Michałem Wyszyńskim, ks. drem Henrykiem Grzondzielem (od 1959 r. biskupem w Opolu), ks. mgrm Franciszkiem Sąsiadkiem TJ i ks. Józefem Pazdurem (od 1984 r. biskupem pomocniczym we Wrocławiu). W czasie studiów zaangażował się w tworzone przez ks. rektora Aleksandra Zienkiewicza duszpasterstwo akademickie. W roku akademickim 1955/56 pełnił odpowiedzialny urząd dziekana alumnów. Na tym stanowisku zdobył sobie wielki szacunek wśród kleryków i pełne zaufanie przełożonych. W 1955 r. jako alumn wstąpił do harcerstwa polskiego. I choć władze komunistyczne w Polsce w 1980 r. usunęły wszystkich księży z harcerstwa, to jego ten cios ominął. Do dnia dzisiejszego należy do polskiego harcerstwa.

Kiedy w 1989 r. Polska wyzwoliła się spod sowieckiej okupacji, komendant Szarych Szeregów Stanisław Broniewski „Orsza” zwrócił się do niego z prośbą, aby mu pomógł przywrócić harcerstwu właściwe oblicze. Ustosunkował się bardzo pozytywnie do tej próby i włączył się bardzo energicznie w tę akcję.

Nawiązał również kontakt z polskim harcerstwem na emigracji. Jego przewodniczącym był druh Ryszard Kaczorowski (1919-2010), w latach 1986-1989 minister spraw krajowych w rządzie Rzeczypospolitej Polskiej na uchodźstwie, a w 1989-1991 – Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na uchodźstwie. Na jego prośbę udał się on z druhem Stanisławem Broniewskim „Orszą” na zlot harcerstwa emigracyjnego w *Rising Sun* (USA).

Kiedy w 1993 r. objął on rządy w diecezji zielonogórsko-gorzowskiej, został mile powitany przez Komendę Chorągwi Zielonogórskiej. Współpracuje z nią owocnie po dzień dzisiejszy.

Ksiądz Rektor Aleksander Zienkiewicz przedstawił go do święceń prezbiteratu w dniu 23 VI 1957 r. Święcenia te przyjął we Wrocławiu w dniu 23 VI 1957 r. z rąk bpa dra Bolesława Kominka.

Po przerwie wakacyjnej podjął on w tym samym roku studia specjalistyczne z zakresu filozofii przyrody na Wydziale Filozofii Chrześcijańskiej Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Jego mistrzami byli wybitni uczeni. Należał do nich między innymi: o. prof. Albert Krąpiec OP, ks. prof. Stanisław Kamiński, ks. prof. Stanisław Kamiński, ks. prof. Kazimierz Klósak, prof. Roman Ingarden, przyjaciel św. Edyty Stein (Teresy Benedykty od Krzyża), urodzonej w 1891 r. we Wrocławiu, zamęczonej w Auschwitz Birkenau w 1942 r. wraz ze swą rodzoną siostrą Różą. Od 1999 r. jest ona współpatronką Europy.

W 1961 r. uzyskał stopień magistra filozofii na podstawie pracy „Próba definicji prawa przyrody u Izydory Dąbskiej”. W czasie studiów na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim zaprzyjaźnił się z ks. doc. drem hab. Karolem Wojtyłą. Zjednoczyła ich, oprócz wspólnych zainteresowań naukowych, miłość do Tatr; razem spędzali urlopy. Przyjaźń ta, nacechowana serdecznością, trwała aż do zgonu bł. Jana Pawła II Wielkiego w 2005 r.

Po uzyskaniu stopnia magistra podjął wykłady w Arcybiskupim (Wyższym) Seminarium Duchownym we Wrocławiu. Został też profesorem w Liceum Ogólnokształcącym Sióstr Urszulanek Unii Rzymskiej we Wrocławiu. Pomagał również w duszpasterstwie akademickim ks. praładowi Aleksandrowi Zienkiewiczowi. Zyskał sobie sławę znakomitego rekolekjonisty. Głosił rekolekcje głównie dla inteligencji i wiernych na terenie archidiecezji Wrocławskiej oraz w całej Polsce. Zyskał sobie już wówczas opinię bardzo inteligentnego i kulturalnego głosiciela Słowa Bożego.

Dla sfinalizowania pracy doktorskiej podjął w Lublinie studia doktoranckie ze swej specjalności. W 1964 r. uzyskał na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim stopień doktora filozofii na podstawie rozprawy doktorskiej pt.: *Sposoby ustalania sensu terminów w „Kosmologii F. Schlegela”*.

Po uzyskaniu tego stopnia powrócił do Wrocławia, gdzie został najbliższym współpracownikiem duszpasterza młodzieży akademickiej ks. prałata Aleksandra Zienkiewicza. Podjął na nowo wykłady ze swej specjalności w Arcybiskupim (Wyższym) Seminarium Duchownym we Wrocławiu. Włączył się też w duszpasterstwo przy wrocławskiej archikatedrze pod wezwaniem św. Trójcy, św. Jana Chrzciciela, św. Jana

Ewangelisty, św. Wincentego męczennika, św. Jadwigi Śląskiej oraz Jedenastu Tysięcy Dziewic. Został też kapelanem Klubu Inteligencji Katolickiej we Wrocławiu.

W chwilach wolnych od zajęć uczestniczył w wyprawach górskich w Alpach, w górach norweskich oraz na Kaukazie. Opiekował się też młodzieżą akademicką spędzającą urlop w Tatrach.

W dniu 21 IX 1978 r. został biskupem tytularnym Altawy i sufraganiem archidiecezji wrocławskiej. Za dewizę swej posługi biskupiej przyjął słowa *Sursum corda* (W górę serca); słowa te są wyrazem jego głębokiej ufności w Opatrzność Bożą, w opiekę Matki Najświętszej i Świętych Pańskich ze św. Janem Kantym na czele.

Sakrę biskupią przyjął w archikatedrze wrocławskiej przez posługę swego najbliższego współpracownika i przełożonego arcybiskupa metropolity dra Henryka Gulbinowicza przy współudziale biskupa częstochowskiego dra Stefana Bareły oraz biskupa prof. zw. dra hab. Wincentego Urbana sufragana wrocławskiego, wybitnego i zasłużonego historyka śląskiego Kościoła oraz kresowej archidiecezji lwowskiej. Po przyjęciu święceń biskupich został wikariuszem generalnym archidiecezji wrocławskiej i członkiem wrocławskiej kapituły katedralnej, a na forum krajowym wiceprzewodniczącym Komisji Episkopatu do spraw duszpasterstwa akademickiego.

Zlecono mu też opiekę nad duszpasterstwem inteligencji, duszpasterstwem akademickim, duszpasterstwem harcerzy oraz duszpasterstwem stanowym. Został także przewodniczącym Dolnośląskiego Komitetu Odrodzenia Harcerstwa oraz członkiem Zarządu Towarzystwa Przyjaciół Ossolineum. Za wieloletnią oraz owocną pracę w duszpasterstwie akademickim u boku ks. prałata Aleksandra Zienkiewicza i opiekę duchową nad ludźmi nauki w środowisku wrocławskim otrzymał specjalną nagrodę Kolegium Rektorów Wyższych Uczelni miasta Wrocławia. Ponadto został także członkiem Komitetu Odbudowy Panoramy Raclawickiej we Wrocławiu (malowidło upamiętniające zwycięstwo polskich wojsk nad armią rosyjską w dniu 4 IV 1794 r.). W dniu 14 VI 1985 r. została ona udostępniona publicznie w specjalnie wybudowanej rotundzie.

Po wydaniu przez papieża Jana Pawła II bulli *Totus tuus Poloniae populus* w dniu 25 III 1992 r. został biskupem pomocniczym nowoerygowanej diecezji legnickiej. Współpracował w Legnicy ze swym wielkim przyjacielem, biskupem drem Tadeuszem Rybakiem.

Dnia 17 VII 1993 r. papież Jan Paweł II zamianował go biskupem diecezji zielonogórsko-gorzowskiej. Na tym stanowisku chciał wiernie naśladować swego wielkiego poprzednika, Sługę Bożego, bpa dra Wilhelma Plutę (1958-1986). W 2002 r. dzięki jego wysiłkom rozpoczął się jego proces beatyfikacyjny na szczeblu diecezjalnym.

Podobnie jak bp dr Wilhelm Pluta zwrócił on szczególną uwagę na życie religijne rodziny. Bronił polskiej rodziny przed ateizacją przez zachęcanie małżonków do częstej komunii św., pielgrzymki do diecezjalnego sanktuarium maryjnego w Rokitnie (kult Matki Boskiej Cierpliwie Słuchającej) oraz kult świętych Pańskich, na czele z patronami diecezji. Należą do nich męczennicy międzyrzeccy: Jan, Benedykt, Izaak, Mateusz i Krystyn. Dnia 23 II 2001 r. bp prof. dr Paweł Socha przywiózł ich relikwie z Pragi. Ich intronizacja odbyła się w Międzyrzeczu w dniu 11 XI 2001 r. Od 16 II 2002 r. rozpoczęła się ich peregrynacja po wszystkich parafiach diecezji zielonogórsko-gorzowskiej, počawszy od kościoła pw. Pięciu Braci Międzyrzeckich w Gorzowie Wielkopolskim.

W dniach 12-14 V 1994 r. zorganizował I Diecezjalny Kongres Rodzin pod hasłem „Rodzina Bogiem silna, kraj silny rodziną”. Wybitni profesjonaliści od formacji duchowej rodzin prowadzili wykłady w Zielonej Górze, Gorzowie Wielkopolskim i Głogowie. Dla należytej formacji duchowej rodzin katolickich powołał „Stowarzyszenie rodzin katolickich” oraz Diecezjalną Komisję ds. Rodziny. Celem tej drugiej organizacji jest troska o dobre przygotowanie młodzieży do małżeństwa. Ponadto założył Ośrodek Adopcyjno-Opiekuńczy. Jego celem jest przygotowanie dla osierconych dzieci rodziców zastępczych. Utworzył również fundusz dla samotnej matki i samotnego dziecka.

W trosce o katolicką formację młodzieży w laicyzującej się Europie założył Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży.

Dla młodzieży akademickiej utworzył ośrodki duszpasterskie w Gorzowie Wielkopolskim, przy konkatedrze św. Jadwigi w Zielonej Górze oraz przy parafii św. Józefa w Zielonej Górze (tuż obok gmachu uniwersytetu w Zielonej Górze).

Dla uaktywnienia wiernych na linii służby Kościołowi i ojczyźnie powołał do życia 27 XI 1994 r. Akcję Katolicką. Od podstaw zorganizował w diecezji zielonogórsko-gorzowskiej duszpasterstwo harcerzy i zamianował kapelanów dla poszczególnych ośrodków tego duszpasterstwa. W trosce o opiekę duszpasterską nad służbą zdrowia erygował Stowarzyszenie Lekarzy Katolickich.

Przez utworzenie powyższych organizacji starał się uwrażliwić swych diecezjan na potrzeby duchowe i materialne Polski. Liczba urodzeń w Polsce spada bardzo gwałtownie. W 1983 r. przyszło w naszym kraju na świat około 724 000 dzieci, a w 2003 r. już tylko około 351 000. Sytuację w kraju pogarsza masowa emigracja Polek i Polaków za pracą wskutek przeprowadzonej po 1989 r. złodziejskiej prywatyzacji banków i zakładów pracy za 1/10 ich wartości. Co więcej, różnej maści pseudoautorytety moralne usiłują siłowo reformować nawet duchowieństwo na liberalną modłę.

Z tego też powodu zwrócił on szczególniejszą uwagę na sprawę duchowej i intelektualnej formacji kandydatów do stanu duchownego kształcących się w Wyższym Seminarium Duchownym w Paradyżu. Formował ich nade wszystko poprzez przygotowywane dla nich konferencje ascetyczne i teologiczne. Za jego kadencji Wyższe Seminarium Duchowne było włączone aż do 1998 r. w struktury Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu. Po roku 1998 znalazło się ono w strukturach Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu, a następnie Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Szczecińskiego.

W Wyższym Seminarium Duchownym w Paradyżu co roku organizował z muzykologiem Cezarym Zychem koncerty dawnej muzyki pt. „Muzyka w Raju”. Cieszyły się one wielkim powodzeniem.

Przez wszystkie lata swojej pracy w diecezji zielonogórsko-gorzowskiej służył ofiarnie nauczycielom szkół podstawowych, średnich i akademickich. Jako syn profesora Liceum Ogólnokształcącego w Kętach z tą grupą zawodową jest najściślej związany. Jako pasterz diecezji często się z nią spotykał, szczególnie w okresie Bożego Narodzenia.

Wielu nauczycieli nie tylko w diecezji zielonogórsko-gorzowskiej, ale w całym kraju włącza się aktywnie w pielgrzymki na Jasną Górę. W czasie tych pielgrzymek jest poruszana na konferencjach religijnych problematyka nowej ewangelizacji związanej z tą grupą polskiej inteligencji. Dzięki jego staraniom doszło do utworzenia tak zwanych „Warsztatów w drodze”. Za tę służbę nauczycielom otrzymał medal kuratora oświaty „Zasłużony dla Szkolnictwa Zielonogórskiego”. Jako biskup pomocniczy we Wrocławiu i w Legnicy oraz arcybiskup diecezji zielonogórsko-gorzowskiej otoczył specjalną opieką żołnierzy Armii Krajowej i kombatanów wojennych. Ta opieka dawała mu wiele wewnętrznej radości. Otrzymał za nią wiele odznaczeń Armii Krajowej i krzyże zasługi.

Kiedy w 1993 r. obejmował w zarząd diecezję zielonogórsko-gorzowską, to wówczas na jej terytorium funkcjonowały dwa województwa: zielonogórskie i gorzowskie. Dzięki jego niestrudżonym zabiegom doszło do utworzenia jednego województwa zielonogórsko-gorzowskiego. Stało się to po zwołaniu przez niego do gmachu Wyższego Seminarium Duchownego w Paradyżu posłów i senatorów z województw zielonogórskiego i gorzowskiego. Uchwalono wówczas deklarację połączenia tych dwóch województw. Jej tekst wysłano do ówczesnego premiera Jerzego Buzka, który zaaprobował istnienie jednego województwa. Za tę inicjatywę oraz owocną współpracę z władzami otrzymał odznaczenie honorowe przyznane mu przez Sejmik województwa lubuskiego oraz honorowe obywatelstwo Zielonej Góry, Gorzowa Wielkopolskiego i Głogowa.

DSE







DH



Wielkim dla niego przeżyciem duchowym była wizyta jego wielkiego przyjaciela Ojca Świętego Jana Pawła II w dniu 2 VI 1997 r. w Gorzowie Wielkopolskim. Na spotkanie z nim przybyło około 500 000 wiernych. Jan Paweł II oddał w katedrze gorzowskiej, pod wezwaniem Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, hołd swemu przyjacielowi biskupowi drowi Wilhelmowi Plucie. Obydwaj w dniu 4 VII 1958 r. otrzymali nominacje biskupie, a w latach 1966-1971 pracowali w Komisji Episkopatu Polski do spraw Duszpasterstwa Rodzin. Komisji tej przewodniczył w tych latach bp dr Wilhelm Pluta.

Ksiądz biskup dr Adam Dyczkowski jest człowiekiem wielkiego formatu duchowego. Należy do tych ludzi, których z radością się oczekuje. Im dłużej się go zna, tym bardziej się go szanuje. W imię prawdy zawsze jasno określa swoje poglądy. Chce i potrafi innym dyskretnie pomagać. Jego życie i działalność arcybiskupia – to wielka łaska dla polskiego Kościoła.

Plurimos annos Kochany Biskupie Adamie, Doktorze *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego!

x Józef Swastek

Bibliografia

A. Źródła archiwalne

Archiwum Kurii Biskupiej Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej, Komunikat Nuncjatury Apostolskiej w Polsce z dn. 17 VII 1993 r. informujący o nominacji bp. Adama Dyczkowskiego na biskupa diecezjalnego diecezji zielonogórsko-gorzowskiej.

Archiwum Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu,teczka bp. dr. Adama Dyczkowskiego – własnoręcznie napisany życiorys.

B. Źródła drukowane

W. Pluta, *O życiu Bożym w człowieku*, Opole 1985.

W. Pluta, *W trosce o życie wewnętrzne. Powiązanie z teologią*, Poznań – Warszawa 1990.

C. Opracowania

A. Brenk, *Zatroskany Pasterz. W 15. rocznicę śmierci biskupa Wilhelma Pluty, wielkiego pasterza diecezji gorzowskiej*, Poznań 2001.

R. Harmaciński, *Specyfika działalności pasterskiej pierwszego biskupa gorzowskiego dr. Wilhelma Pluty w Kościele na ziemi lubuskiej*, Wrocław 1995.

M. Kamieniecki, *Na ratunek rodzinie*, „Nasz Dziennik” 26-27 III 2011.

Z. Kijas, *Nowy Kapłan na nowe czasy. Rozważania na temat duchowości kapłańskiej*, Kraków 2009.

- M. Majewski, *Działalność ustawodawcza biskupa Wilhelma Pluty rządcy Kościoła gorzowskiego w latach 1958-1986*, Zielona Góra 2011.
- Milenium świadectwa krwi, „Nasz Dziennik”, 14-15 VI 2003.
- R. Nowak, *Panorama Racławicka*, [w:] *Encyklopedia Wrocławia*, red. J. Harasimowicz, Wrocław 2000.
- W. Reszczyński, *Końcowy Gierek, końcowy Tusk*, „Nasz Dziennik” 7 IV 2011.
- J. Swastek, *Środowisko rodzinne i studia teologiczne Sługi Bożego Wilhelma Pluty*, „Śląski Kwartalnik Historyczny Sobótka. Historiae deditus Profesorowi Adamowi Galosowi w 85 rocznicę urodzin”, *Roczniki LXIV* (2009), nr 2-3.
- P. Socha, *Biskup Wilhelm Pluta, wikariusz generalny, administrator i biskup diecezjalny (10 I 1910-22 I 1986)*, [w:] *Diecezja zielonogórsko-gorzowska. Księga pamiątkowa 50-lecia organizacji Kościoła katolickiego na Ziemi Lubuskiej, Pomorzu zachodnim i północnym (1945-1995)*, Zielona Góra – Gorzów Wielkopolski 1995.
- Z. Szuba, *Biskupi polscy XX wieku*, „Życie katolickie” 56 (1983).
- D. Śmierchalski-Wachocz, *Nieprzejednany wróg PRL. Sługa Boży ks. bp Wilhelm Pluta (1910-1986)*, „Nasz Dziennik” 29-30 V 2010.
- P. Wipler, *To nie jest kraj dla młodych ludzi*, „Nasz Dziennik” 26-27 III 2011.

Ks. prof. dr hab. Stanisław Zięba

Wydział Matematyczno-Przyrodniczy

Katedra Ekologii Człowieka

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Recenzja dorobku naukowo-dydaktycznego
księdza biskupa dr. Adama Dyczkowskiego

Ksiądz bp Dyczkowski, po ukończeniu studium w Metropolitalnym Seminarium Duchownym we Wrocławiu, został skierowany na studia na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, Wydział Filozofii Chrześcijańskiej, Sekcja filozofii przyrody. Oprócz tej dziedziny podjął studia na Sekcji filozofii teoretycznej, w zakresie metodologii nauki pod kierunkiem ks. prof. dr. hab. Stanisława Kamińskiego. Specjalizował się w filozofii przyrody nieożywionej i metodologii nauki. Ów komplementaryzm zaowocował przygotowaniem pracy magisterskiej pod kierunkiem ks. prof. dr. hab. Stanisława Mazierskiego. Następnie podjął przygotowanie pracy doktorskiej pod kierunkiem ks. prof. dr. hab. Stanisława Kamińskiego z problematyki definicji (*Definicje klasyczne i nieklasyczne, studium metodologiczne*). Na podstawie zebranego materiału opublikował trzy artykuły w „Rocznikach Filozoficznych”, z. 3.

Po otrzymaniu tytułu doktora z filozofii przyrody podjął pracę naukowo-dydaktyczną w Metropolitalnym Wyższym Seminarium Duchownym we Wrocławiu. W tym czasie bierze udział w licznych konferencjach naukowych, szczególnie w „Tygodniach filozoficznych” poprzez wygłoszone referaty z problematyki metodologii nauk fizycznych. Na uwagę zasługuje Jego praca naukowo-aplikacyjna, która koncentruje się na refleksji nad tezami materializmu dialektycznego. Aplikacyjny wymiar mają Jego spotkania ze środowiskiem studenckim. Za wieloletnią pracę w duszpasterstwie akademickim otrzymał specjalną nagrodę Kolegium Rektorów Wyższych Uczelni miasta Wrocławia.

Nie można pominąć wartości licznych publikacji naukowo-popularnych ks. bp. Dyczkowskiego, umieszczonych w czasopismach naukowych i pozanaukowych, jednak akcent należy położyć na Jego działalność aplikacyjną. Liczne spotkania z młodzieżą (studentami) to kreowanie, a raczej rozwijanie filozofii, w sensie szerokim, interdyscyplinarnych zagadnień na potrzeby Kościoła polskiego i powszechnego.

Owa działalność obejmuje prezentację chrześcijańskiej wizji człowieka, konstruowanie nowych form organizacji nauki chrześcijańskiej, urealnienie swego programu społecznego.

Generalną cechą nauczania ks. bp. Dyczkowskiego są wymiar aksjologiczny i prakseologiczny. Ujawniły się one w odczytaniu wartości tkwiących w katolicyzmie Polaków, w zdolności komunikacji z drugim człowiekiem, aby mu przekazać nie tylko przesłanie ewangeliczne, ale także ukazać mu jego godność. Wyżej wymieniony obdarzony jest wyjątkową intuicją oraz specyficznym zmysłem obserwacji rzeczywistości. Dostrzegł, że istotą posługi biskupa (sufragana) i ordynariusza było, w okresie komunizmu, wyprowadzenie człowieka z nihilizmu lub postawy bliskiej nihilizmowi. Aby można było budować człowieka chrześcijańskiego, należy najpierw wywieść go z jednowymiarowości, a to wiązało się ze zmianą mentalności, pokazaniem, że życie ludzkie nie jest wegetacją.

Poznanie filozofii przyrody, szczególnie nieożywionej oraz metodologii nauk, dało ks. bp. Dyczkowskiemu oryginalne narzędzie do wykazywania błędnych tez materializmu dialektycznego. Na tym tle możliwe było pokazanie wartości antropologii chrześcijańskiej, szczególnie aksjologii personalizmu chrześcijańskiego. Zaangażowanie się w budowanie solidarności na głębszych podstawach (na antropologii społecznej) zaowocowało wyjściem poza ramy „Kościoła” w kształtowaniu nowej podmiotowości życia społecznego, opartej na jedności i solidarności, poczuciu głębokiej komunii międzyludzkiej, opartej na silnej więzi doczesnej i religijnej, wiary w człowieka, współodpowiedzialności za historię aktualną i przyszłą.

Praca ks. bp. Dyczkowskiego nad Odrą i Wartą ma wymiar praktyczny i moralny, jest to praca na rzecz integracji środowiska, nad rozwojem środowiska akademickiego.

Niniejsza recenzja obejmuje tylko niektóre aspekty działalności ks. bp. Dyczkowskiego, Jego oddziaływanie na innych polach, a przede wszystkim oddziaływanie swym autorytetem w pełni zasługuje na pozytywny wniosek o nadanie ks. bp. Dyczkowskiemu tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego.

PROREKTOR
Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego
Jana Pawła II

prof. dr hab. Stanisław Zięba

UCHWAŁA NR 393
SENATU UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO

z dnia 25 maja 2011 roku

**w sprawie nadania ks. bp. dr. Adamowi Dyczkowskiemu tytułu doktora honoris
causa Uniwersytetu Zielonogórskiego**

Na podstawie art. 62 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. nr 164, poz. 1365 wraz z p. zm.) oraz § 10 ust. 2 i 7 Statutu Uniwersytetu Zielonogórskiego uchwała się, co następuje:

§ 1

Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego nadaje tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego ks. bp. dr. Adamowi Dyczkowskiemu.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Przewodniczący Senatu

prof. dr hab. Czesław Osekowski





MINISTER
NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

prof. Barbara Kudrycka

Warszawa, 14 czerwca 2011 r.

**Jego Ekscelencja
ks. bp. dr Adam Dyczkowski
doktor *honoris causa*
Uniwersytetu Zielonogórskiego**

Ekscelencjo, Przewielebny Księżę Biskupie,

Proszę przyjąć moje serdeczne gratulacje z okazji otrzymania tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Z uznaniem przyjąłm wiadomość, że społeczność akademicka zielonogórskiej Uczelni wyróżniła Księdza Biskupa najwyższą godnością akademicką. Doceniono w ten sposób dokonania Jego Ekscelencji w pracy duszpasterskiej, organizacyjnej oraz formacyjnej. Należy wskazać pełnione przez Księdza Biskupa funkcje wiceprzewodniczącego Komisji Episkopatu do Spraw Duszpasterstwa Akademickiego, przewodniczącego Duszpasterstwa Służby Zdrowia czy też przewodniczącego Dolnośląskiego Komitetu Odrodzenia Harcerstwa. Przyznanie Księdzu Biskupowi tytułu doktora honorowego jest wyrazem uznania wobec wkładu Jego Ekscelencji w powstanie województwa lubuskiego oraz powołanie Uniwersytetu Zielonogórskiego, który również w swojej dziesięcioletniej historii mógł liczyć na wsparcie i twórczą obecność Księdza Biskupa.

Życząc Jego Ekscelencji dużo zdrowia, wszelkiej pomyślności oraz dalszych sukcesów, pozostaję

z wyrazami głębokiego szacunku

ul. Wspólna 1/3, 00-529 Warszawa
tel. (22) 628 19 44, faks: (22) 529 26 21, e-mail: sekretariat.minister@nauka.gov.pl, www.nauka.gov.pl



Józef Kowalczyk
Arcybiskup Metropolita Gnieźnieński
Prymas Polski

Gniezno, dnia 19 maja 2011 r.

Magnificencjo,

Panie Rektorze,

bardzo dziękuję za przesłane zaproszenie do udziału w uroczystości nadania tytułu Doktora Honoris Causa ks. bp. dr. Adamowi Dyczkowskiemu.

Osobiście nie będę mógł przybyć do Zielonej Góry, gdyż na dzień 7 czerwca br. przyjąłem już wcześniej zobowiązania terminowe, których nie mogę przełożyć. Korzystam z tej okazji, aby przekazać słowa duchowej jedności z wszystkimi uczestnikami uroczystości oraz serdeczne gratulacje dla nowego Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Zapewniając o pamięci w modlitwie, łączę wyrazy głębokiego szacunku.

Józef Kowalczyk
Arcybiskup Metropolita Gnieźnieński
Prymas Polski

Jego Magnificencja
Prof. dr hab. Czesław OSĘKOWSKI
Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego
ul. Licealna 9
65-417 ZIELONA GÓRA



PRZEWODNICZĄCY
KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

Abp Józef Michalik
METROPOLITA PRZEMYSKI

Skwer Ks. Kard. S. Wyszyńskiego 6, 01-015 WARSZAWA, tel. +48 (22) 530 48 00, fax +48 (22) 838 09 67
Plac Katedralny 4, 37-700 PRZEMYŚL, tel. +48 (16) 678 66 94, fax +48 (16) 678 26 74
e-mail: skepl@episkopat.pl

+

Przemysł, 27.V. 2011.

Magnificencjo,
Szanowny Panie Rektorze,

uprzejmie dziękuję za wiadomości i zaproszenie na uroczystości nadania najwyższej godności uniwersyteckiej U. Biskupowi dr Adalmonowi Dyerzkowskiemu, który przez wiele lat godnie i ofiarnie pełnił posługę Biskupa Zielonogórsko-Głubzkiej diecezji.

Senatowi i Spółceności Uniwersyteckiej gratuluję wyboru a Laureatowi życzę, aby mądrością życiową i znanym głębokim sensem humanistycznym chrześcijańskim mógł ubogacać rolę mądrych naukowców i wiary.

Spółceności Uniwersyteckiej i Merestrikois Uroczystości Borszej Opiece polecam

+ Józef Michalik



Stanisław Kardynał Dziwisz
Arcebiszup Metropolita Krakowski

Kraków, 16 maja 2011 r.

Szanowny Panie Rektorze,

Bardzo dziękuję za przysłane mi zaproszenie na uroczystość 10-lecia Uniwersytetu Zielonogórskiego i 46-lecia zielonogórskiego środowiska akademickiego połączoną z nadaniem Jego Ekscelencji Księdzu Biskupowi dr. Adamowi Dyczkowskiemu, tytułu *Doktora Honoris Causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego, która odbędzie się 7 czerwca 2011 r.

Przyjęte wcześniej zobowiązania nie pozwalają mi przybyć na tę uroczystość. Gratuluję 10-lecia istnienia Uniwersytetu i życzę dalszego rozwoju jego działalności. Proszę też łaskawie o przekazanie moich serdecznych gratulacji i wyrazów uznania dla wielkich zasług Jego Ekscelencji Księdza Biskupa dr. Adamowi Dyczkowskiemu dla Kościoła w Polsce i regionu lubuskiego.

Serdecznie pozdrawiam wszystkich Uczestników uroczystości

Stanisław Kardynał Dziwisz
Stanisław Kardynał Dziwisz

Szanowny Pan
Prof. dr hab. Czesław Osękowski
Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego
ul Licealna 9
65-417 Zielona Góra



KAZIMIERZ KARDYNAŁ NY CZ
METROPOLITA WARSZAWSKI

Warszawa, 17 maja 2011 roku

**Magnificencjo,
Szanowny Panie Rektorze!**

Z wielką radością przyjąłem wiadomość o uroczystości nadania tytułu DOKTORA HONORIS CAUSA Księdzu Biskupowi Doktorowi Adamowi Dyczkowskiemu, biskupowi seniorowi Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej.

Na ręce Jego Magnificencji Pana Profesora Czesława Osękowskiego, Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego, składam serdeczne gratulacje Księdzu Biskupowi Adamowi Dyczkowskiemu, z okazji nadania tytułu DOKTORA HONORIS CAUSA, życząc jednocześnie wielu sił i zdrowia, aby swoją wiedzą i kompetencją, nadal mógł ubogacać polską naukę.

Wszystkim Organizatorom i Uczestnikom podniosłej uroczystości, przesyłam pasterskie błogosławieństwo.

+ Kazimierz Kardynał Nycz
+ Kazimierz Kardynał Nycz
Metropolita Warszawski

Jego Magnificencja
Pan Prof. dr hab. Czesław Osękowski
Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego
ul. Licealna 9
65-417 Zielona Góra

Biskup Tadeusz Rybak
Biskup Senior Diecezji Legnickiej

59-220 Legnica, ul. Poselska 24; tel.(76) 72 44 325

Legnica, dnia 18.05.2011

Wasza Magnificencjo,

Bardzo dziękuję za zaproszenie na uroczystość 10-lecia Uniwersytetu Zielonogórskiego i 46-lecia zielonogórskiego środowiska akademickiego, która została połączona z nadaniem tytułu *Doktora Honoris Causa* tegoż Uniwersytetu Księdzu Biskupowi Seniorowi Diecezji Zielonogórsko – Gorzowskiej dr. Adamowi Dyczkowskiemu.

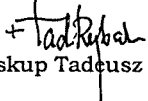
Przykro mi, że nie będę mógł uczestniczyć w tej podniosłej uroczystości. Pragnę jednak tą drogą przekazać na ręce Waszej Magnificencji serdeczne gratulacje i życzenia dla Uniwersytetu i całego środowiska akademickiego Zielonej Góry. Życzę, by Nieskończony Bóg wspierał pracowników nauki i studentów na drogach zgłębiania Prawdy i rozwoju kultury służącej dobru człowieka i naszego Narodu.

Szczególne słowa uznania i wdzięczności pragnę wyrazić Waszej Magnificencji, Dostojnemu Senatowi i całej społeczności akademickiej za nadanie Księdzu Biskupowi Adamowi Dyczkowskiemu tytułu Doktora Honorowego Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Ksiądz Biskup Dyczkowski jest głęboko związany ze środowiskiem akademickim przez wieloletnie pełnienie posłannictwa duszpasterza młodzieży akademickiej we Wrocławiu w trudnych dla Narodu naszego i Kościoła czasach PRL-u. Ksiądz Biskup nazywany przez młodzież „Harnasiem” zdobył sobie w środowisku akademickim wielkie zaufanie i ma duże zasługi w dziedzinie formacji chrześcijańskiej i patriotycznej młodzieży akademickiej nie tylko na Dolnym Śląsku.

Gratuluje społeczności Uniwersytetu Zielonogórskiego, że pozyskała takiego właśnie Honorowego Doktora.

Z wyrazami wysokiego szacunku


Biskup Tadeusz Rybak

Jego Magnificencja
Pan prof. dr hab. Czesław Osękowski
Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego
Ul. Licealna 9
65-417 ZIELONA GÓRA



DAMIAN ZIMON
ARCYBISKUP METROPOLITA
KATOWICKI

Jego Magnificencja
Pan prof. zw. dr hab. Czesław Osękowski
Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego

Na ręce Jego Magnificencji Pana Rektora składam serdeczne gratulacje Jego Ekscelencji Księdzu Biskupowi Adamowi Dyczkowskiemu, Biskupowi Seniorowi Diecezji Zielonogórsko – Gorzowskiej z okazji nadania przez Uniwersytet Zielonogórski tytułu Doktora Honoris Causa.

Zasługi Księdza Biskupa dla Kościoła w Polsce są bardzo wielkie, szczególnie w zakresie filozofii. Cieszę się bardzo z tego wyróżnienia.

Panu Rektorowi przesyłam najlepsze życzenia z okazji 10 – lecia Uniwersytetu. Życzę wielu łask Bożych i Światła Ducha Świętego na dalsze lata rozwoju Uczelni.

Pozdrawiam wszystkich uczestników uroczystości.

Szczęście Boże!

+ Damian ZIMON

Katowice, dnia 7.06.2011 r.



REKTOR

KATOLICKIEGO UNIWERSYTETU LUBELSKIEGO JANA PAWŁA II

Znak: RKR-041-24/11

Lublin, dnia 7 czerwca 2011 r.

*Ekscelencjo,
Najdostojniejszy Księżu Biskupie!*

Z prawdziwą radością i satysfakcją przyjąłem wiadomość o tym, że Ksiądz Biskup został uhonorowany zaszczytnym tytułem doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego. Odczytujemy ten honor, jako wyraz najwyższego uznania dla znamienitych zasług Księdza Biskupa w dzieło powołania Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz odważnego, a zarazem życzliwego zaangażowania „w kształtowanie duchowości ziem nad Odrą i Wartą”. Z tej okazji proszę Waszą Ekszelencję o przyjęcie serdecznych życzeń i gratulacji, które składam w imieniu całej społeczności Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II oraz swoim własnym. Gratuluję tej pięknej ewangelicznej pracy zarówno na płaszczyźnie życia duchowego, jak też społecznego i kulturowego, która z perspektywy czasu staje się niezwykle bogata w zasługi dla Kościoła Powszechnego, naszej Ojczyzny i każdego poszczególnego człowieka.

Serdecznie życzę, by na dalsze lata pracy Bóg raczył używać Księdzu Biskupowi zdrowia i swego błogosławieństwa. Niech codzienność ubogacona Jego światłem i ludzką życzliwością przynosi Dostojnemu Laureatowi wiele radości i satysfakcji. Najdostojniejszy Księżu Biskupie! Ad multos annos!

Z wyrazami najgłębszego szacunku

Rektor

ks. prof. dr hab. Stanisław Wilk

*Jego Ekszelencja
Ks. Bp Adam Dyczkowski
DOKTOR HONORIS CAUSA
Uniwersytetu Zielonogórskiego*

Al. Raclawickie 14, 20-950 Lublin, skr. poczt. 129, tel. +48 81 4454120; 4454121, fax +48 81 4454123



Ks. Biskup

Jego Ekscelencja dr Adam Dyczkowski

Wana Ekscelencjo, Doctorande clarissime,

w imieniu całej wspólnoty akademickiej Uniwersytetu Wrocławskiego oraz własnym pragnę złożyć Waszej Ekscelencji najserdeczniejsze gratulacje i wyrazy uznania z okazji nadania tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Cieszy nas uznanie zasług Waszej Ekscelencji dla diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej przez najbardziej liczącą się w województwie lubuskim uczelnię. Jeszcze bardziej zaś cieszy fakt, że doktorem honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego zostanie osoba ściśle związana z Wrocławiem, student, a następnie wykładowca w Metropolitalnym Wyższym Seminarium Duchownym we Wrocławiu i duszpasterz akademicki naszego miasta, zapamiętany przez wielu z nas jako człowiek niezwykle oddany, o wielkim darze zjednywania ludzi i przekraczania granic niemożliwego.

Przyznanie Waszej Ekscelencji najwyższej w naszym kraju godności akademickiej w pełni uzasadniają wybitne dokonania na polu działalności duszpasterskiej, naukowej, dydaktycznej i społecznej.

Raz jeszcze gratuluje i życzę Waszej Ekscelencji wielu lat dalszej tak wybitnej działalności, dużo zdrowia oraz wszelkiej pomyślności.

Zgors ujmomy meculu

prof. dr hab. Marek Bojarski

Rektor Uniwersytetu Wrocławskiego

Wrocław, 7 czerwca 2011 r.



Rektor
Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza
Prof. dr hab. Bronisław Marciniak

Poznań, 7 czerwca 2011 r.

**Jego Ekszelencja
Ksiądz Biskup dr Adam Dyczkowski
Biskup Senior Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej
Doktor Honoris Causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego**

Wasza Ekszelencjo, *Wielebny Księżę Biskupie,*

społeczność akademicka Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu z radością i satysfakcją przyjęła wiadomość o nadaniu Księdzu Biskupowi najwyższej godności akademickiej – tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Swą decyzją Senat uhonorował nie tylko znamienitego naukowca i niekwestionowany autorytet w dziedzinie nauk filozoficznych, ale również wielkiego przyjaciela młodzieży i cenionego duszpasterza akademickiego.

Proszę przyjąć z tej okazji szczerze gratulacje i wyrazy uznania dla zasług Księdza Biskupa, które składałam w imieniu całej wspólnoty naszego Uniwersytetu i swoim własnym. Do gratulacji dołączam także najlepsze życzenia wielu dalszych sukcesów, a w życiu osobistym zdrowia i wszelkiej pomyślności.

Z wyrazami szacunku



UNIwersYTET ŚLĄSKI W KATOWICACH

R E K T O R

Katowice, 7 czerwca 2011

R- 203/G/2011

Jego Ekscelencja
Ks. Biskup dr Adam Dyczkowski
Biskup Senior Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej
Doktor *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego
Zielona Góra

*Ekscelencjo,
Szanowny Doktorze Honorowy,*

Uroczystość nadania Jego Ekscelencji zaszczytnego akademickiego wyróżnienia – godności doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego jest dla mnie niezwykle miłą okazją do przekazania Księdzu Biskupowi serdecznych gratulacji oraz wyrazów naszego uznania.

Chyląc czoła przed wspaniałą osobowością i dokonaniem Jego Ekscelencji, w imieniu swoim własnym, władz Uczelni oraz całej Społeczności Akademickiej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach proszę, by zechciał Ksiądz Biskup przyjąć wyrazy naszego najgłębszego uznania i szacunku za niezwykle aktywną i bogatą działalność duszpasterską, za nieugiętą obronę praw człowieka i uniwersalnych wartości, głoszenie prawdy oraz wkład w rozwój dialogu międzykulturowego i religijnego. Proszę o przyjęcie życzeń satysfakcji z wieloletniego kierowania Kościołem Zielonogórsko-Gorzowskim oraz wszelkiej pomyślności, radości i dobra w życiu osobistym.

Nasze najlepsze i serdeczne myśli i życzenia kieruję także do Najbliższych Jego Ekscelencji, dla których dzisiejsze święto jest również powodem do radości.

Z wyrazami głębokiego szacunku i poważania


prof. zw. dr hab. Wiesław Banyś

ul. Bankowa 12, 40-007 Katowice
tel. 32 359 13 00, 32 359 20 50
fax 32 359 20 55, 32 359 21 10

Dr Danuta Leszczyńska
Prof. dr hab. dr h. c. multi Waław Leszczyński
(Wrocław)

Wrocław, 24.05.2011 r.

JM Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego
Prof. dr hab. Czesław Osękowski

Magnificencjo Rektorze

Czujemy się zaszczytleni zaproszeniem nas na uroczystości Jubileuszu Uniwersytetu Zielonogórskiego i nadania tytułu Doktora Honoris Causa Księdzu Biskupowi dr Adamowi Dyczkowskiemu. Bardzo dziękujemy Panu Rektorowi i Senatowi za to zaproszenie, z którego niestety nie możemy skorzystać. Będziemy Jego Magnificencji wielce zobowiązani za przekazanie w naszym imieniu JE Księdzu Biskupowi gratulacji i wyrazów uznania z okazji wyróżnienia Go przez Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego najwyższą godnością akademicką, jaką jest tytuł doktora honoris causa.

Proszę równocześnie Magnificencjo przyjąć nasze gratulacje z racji włączenia do grona doktorów honorowych Uniwersytetu Zielonogórskiego tak wybitnej i zasłużonej Osoby, jaką jest JE Ksiądz Biskup dr Adam Dyczkowski. Jego zasługi dla środowiska młodzieżowego, a zwłaszcza młodzieży akademickiej oraz dla całego środowiska naukowego są wszystkim znane. Przez wiele lat był duszpasterzem akademickim u boku kandydata na ołtarze, Sługi Bożego Księdza Prałata Aleksandra Zienkiewicza w Centralnym Ośrodku Duszpasterstwa Akademickiego we Wrocławiu. Swoją osobowością i sposobem bycia przyciągał młodzież studencką i młodych pracowników naukowych. W znacznym stopniu przyczynił się do wychowania szeregu pokoleń młodej inteligencji oraz zintegrowania środowisk naukowych. Wyrazem uznania dla tych zasług było uhonorowanie Go Nagrodą Kolegium Rektorów Wyższych Uczelni miasta Wrocławia.

Już jako biskup pomocniczy Archidiecezji Wrocławskiej Adam Dyczkowski pełnił zaszczytną i odpowiedzialną funkcję przewodniczącego Dolnośląskiego Komitetu Odrodzenia Harcerstwa, utworzonego na apel Stanisława Broniewskiego „Orszę”, legendarnego Naczelnika Szarych Szeregów. Troska o wychowanie młodzieży i inteligencji katolickiej była też powodem zainicjowania przez Niego w Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej powstania Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży i Akcji Katolickiej oraz rozwoju Stowarzyszenia Rodzin Katolickich. Cieszyć się należy, że Jego zasługi dostrzeżone były również na terenie Jego diecezji, wyrazem czego było nadanie Mu honorowego obywatelstwa przez Zieloną Górę, Gorzów Wielkopolski i Głogów, a obecnie tytułu doktora honoris causa przez Uniwersytet Zielonogórski. Doceniamy ten w pełni zasłużony gest środowiska naukowego, któremu życzymy dalszego rozwoju i sukcesów.

Z wyrazami głębokiego szacunku

Danuta i Waław Leszczyńscy

Prof. zw. dr hab. Krystyn Jakub Matwijowski
Emerytowany Profesor Instytutu Historii
Uniwersytetu Wrocławskiego
Członek –korespondent PAU

J.E.

Ks. Bp dr Adam Dyczkowski

na ręce J.M. Rektora Uniwersytetu

w Zielonej Górze

Prof. zw. dr hab. Czesława Osękowskiego

Ekscelencjo, Najdostojniejszy Księżu Biskupie,

Nie mogąc przybyć ze względu na chorobę(komplikacje po złamaniu nogi) na tę bardzo ważną uroczystość w życiu Uniwersytetu Zielonogórskiego i J.E. Ks. Biskupa, pragnę w imieniu swojej Małżonki Danuty i własnym złożyć jak najserdeczniejsze gratulacje. Śledziliśmy z daleka każdy krok Ekscelencji, trzymaliśmy kciuki i cieszyliśmy się z odnoszonych sukcesów. Było ich bardzo wiele. Była lub będzie o tym na pewno mowa w laudacji. Do tego dodać też należy te , które odniesione były na poprzednich stanowiskach.

Jeszcze raz pragniemy złożyć jak najlepsze życzenia, dużo zdrowia, dalszych sukcesów w służbie Bogu i ludziom.

Danuta i Krystyn Matwijowscy

Danuta i Krystyna Matwijowscy

Wrocław , dnia 30 maja 2011 r.



Kraków, 7.06.2011 r.

Jego Ekszelencja
Ksiądz Biskup
Dr Adam Dyczkowski

Jego Ekszelencjo, Księżo Biskupie

Tytuł Doktora Honorowego to najwyższa godność, jaką uczelnia może przyznać chcąc docenić i uhonorować postać szczególnie zasłużoną. Dać dowód uznania dla wybitnych osiągnięć, docenić prawość postaw, tak w pracy jak i w życiu.

W imieniu władz Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie oraz własnym, pragnę złożyć na ręce Jego Ekszelencji Księdza Biskupa serdeczne gratulacje z okazji nadania tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Ten zaszczyt to ukłon wobec ogromnych zasług, jakie Jego Ekszelencja uczynił. Znana jest powszechnie pracowitość i wytrwałość w dążeniu do celu Księdza Biskupa. Swoją postawą wielokrotnie udowodnił Jego Ekszelencja, że więcej nas wszystkich łączy niż dzieli. To dar bezcenny, który czasem bywa niezauważany

W chwili tak uroczystej, pragnę życzyć Jego Ekszelencji przede wszystkim dobrego zdrowia i wszelkiej pomyślności. Oby nigdy nie zabrakło Księdzu Biskupowi siły, by służyć radą i swym ogromnym doświadczeniem.

Z poważaniem

Prof. dr hab. inż. Antoni Tajduś



Rektor-Komendant
WOJSKOWEJ AKADEMII TECHNICZNEJ
im. Jarosława Dąbrowskiego
00-908 Warszawa 49, ul. Gen. S. Kaliskiego 2
www.wat.edu.pl

*Jego Ekscelencja
Ksiądz Biskup Doktor
Adam DYCZKOWSKI*

*Doktor Honoris Causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego*

Ekscelencjo, Księżo Biskupie,

W imieniu społeczności Wojskowej Akademii Technicznej im. Jarosława Dąbrowskiego w Warszawie składam Księdzu Biskupowi serdeczne gratulacje z okazji przyznania godności Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Tytuł ten jest wyrazem uznania Waszej Ekscelencji jako najwyższego autorytetu moralnego, osoby wielce zaangażowanej i oddanej sprawie integracji regionu lubuskiego i jego społeczności, kształtującej duchowość ziem nad Odrą i Wartą.

Bardzo ceniona jest działalność Księdza Biskupa jako duszpasterza akademickiego, wrażliwego i życzliwego pasterza młodego pokolenia. Ogromna aktywność, okazywane wsparcie, twórcze rozwiązywanie problemów oraz dar czynienia rzeczy mało prawdopodobnych – możliwymi, przysporzyło Waszej Ekscelencji wielkiego uznania i splendoru.

Wielce Szanowny Księżo Biskupie, proszę przyjąć najserdeczniejsze życzenia zdrowia, spełnienia zamierzeń oraz wszelkiej pomyślności w życiu.

Z wyrazami szacunku

gen. brig. prof. dr hab. inż. Zygmunt MIERCZYK

Warszawa, 7 czerwca 2011 roku.

*Jego Ekscelencja
Ks. Bp. dr Adam DYCZKOWSKI*

Wielce Czcigodny Księżu Biskupie

Miła to dla mnie powinność móc złożyć Jego Ekscelencji – w imieniu społeczności Politechniki Krakowskiej i własnym – serdeczne gratulacje z okazji nadania Tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego, tytułu będącego wyrazem uznania nie tylko dla naukowej, dydaktycznej i duszpasterskiej działalności Księdza Biskupa, ale również wyrazem uznania i wdzięczności za zaangażowanie Jego Eminencji w sprawy Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej i Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Życzę Jego Ekscelencji dużo zdrowia, aby przez wiele jeszcze lat pozwoliło Księdzu Biskupowi współuczestniczyć w duchowym przewodnictwie Diecezji i wspierać twórczą obecnością społeczność Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Życzę, aby siła do tej działalności dodawała Księdzu Biskupowi miłość i modlitwa zielonogórczan i gorzowian.

Z wyrazami szacunku



Kraków, 7 czerwca 2011 roku



Politechnika Łódzka

Rektor
prof. dr hab. inż. Stanisław Bielecki

Łódź, 7 czerwca 2011 roku

**Ksiądz Biskup
dr Adam Dyczkowski
Doktor Honoris Causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego**


Wasza Ekscelencjo,

Spółeczność Politechniki Łódzkiej z radością i satysfakcją przyjęła wiadomość o nadaniu Księdzu Biskupowi najwyższej godności akademickiej - tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Nadanie godności doktora honoris causa stanowi najwyższy wyraz uznania i hołdu dla osób szczególnie zasłużonych i godnych czci. Jest także wyrazem wdzięczności za życzliwość i owocną współpracę z Uczelnią.

Działalność duszpasterska, osiągnięcia dydaktyczne, niezwykła aktywność oraz zaangażowanie Księdza Biskupa w sprawy społeczne budzą głęboki szacunek i wielkie uznanie.

W imieniu Senatu oraz całego środowiska Politechniki Łódzkiej pragnę złożyć Księdzu Biskupowi serdeczne gratulacje. Proszę przyjąć również życzenia długich lat życia w zdrowiu i pełni sił oraz wszelkiej pomyślności w pełnieniu misji w służbie Kościoła.

Z wyrazami szacunku i serdeczności,


90-924 Łódź, ul. Ks. J. Skorupki 6/8, budynek B1
tel. 042 631 20 01, 042 631 20 02, fax 042 638 85 22, e-mail: rector@adm.p.lodz.pl, www.p.lodz.pl





POLITECHNIKA POZNAŃSKA

prof. dr hab. inż. Adam Hamrol
Rektor

Poznań, dnia 7 czerwca 2011 r.

Jego Ekscelencja

Ksiądz dr Adam DYCZKOWSKI

Biskup Senior Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej

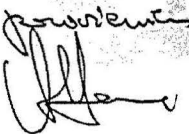
ZIELONA GÓRA

Mam zaszczyt i przyjemność złożyć w imieniu Senatu Akademickiego Politechniki Poznańskiej oraz własnym, najserdeczniejsze gratulacje z okazji nadania tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Mamy szczególne powody do głębokiego szacunku i uznania dla Ekscelencji Księdza Biskupa jako wybitnego teologa, nieustraszonego działacza na rzecz porozumienia i współpracy, a przede wszystkim jako przewodnika duchowego i wielkiego autorytetu moralnego.

Jak powiedział Jan Paweł II: „Człowiek jest wielki nie przez to, co posiada, lecz przez to, kim jest; nie przez to, co ma, lecz przez to, czym dzieli się z innymi”.

Korzystając z okazji pragnę złożyć życzenia dalszych owocnych lat posługi duszpasterskiej, dobrego zdrowia oraz wszelkiej pomyślności.

Z




Politechnika Wroclawska

Rektor

Wroclaw, dnia 7 czerwca 2011r.

Ksiądz Biskup dr Adam Dyczkowski
doktor honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego

Ekscelencjo Księżo Biskupie,

W tak szczególnym dniu, z okazji przyznania Księdzu Biskupowi tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego proszę przyjąć serdeczne gratulacje.

Fakt przyznania tej jakże nobilitującej godności akademickiej jest wyrazem wielkiego i zasłużonego uznania dla wszechstronnych naukowych dokonań Księdza Biskupa.

W tym wyjątkowym dniu składam również życzenia zdrowia oraz opieki Bożej na każdy dzień posługi kapłańskiej.

Tadeusz Więckowski.
Prof. Tadeusz Więckowski

Wybrzeże Wyspiańskiego 27
50-370 Wrocław

T: +48 71 322 73 36
+48 71 320 22 17

F: +48 71 322 36 64

jmi@pwr.wroc.pl

